

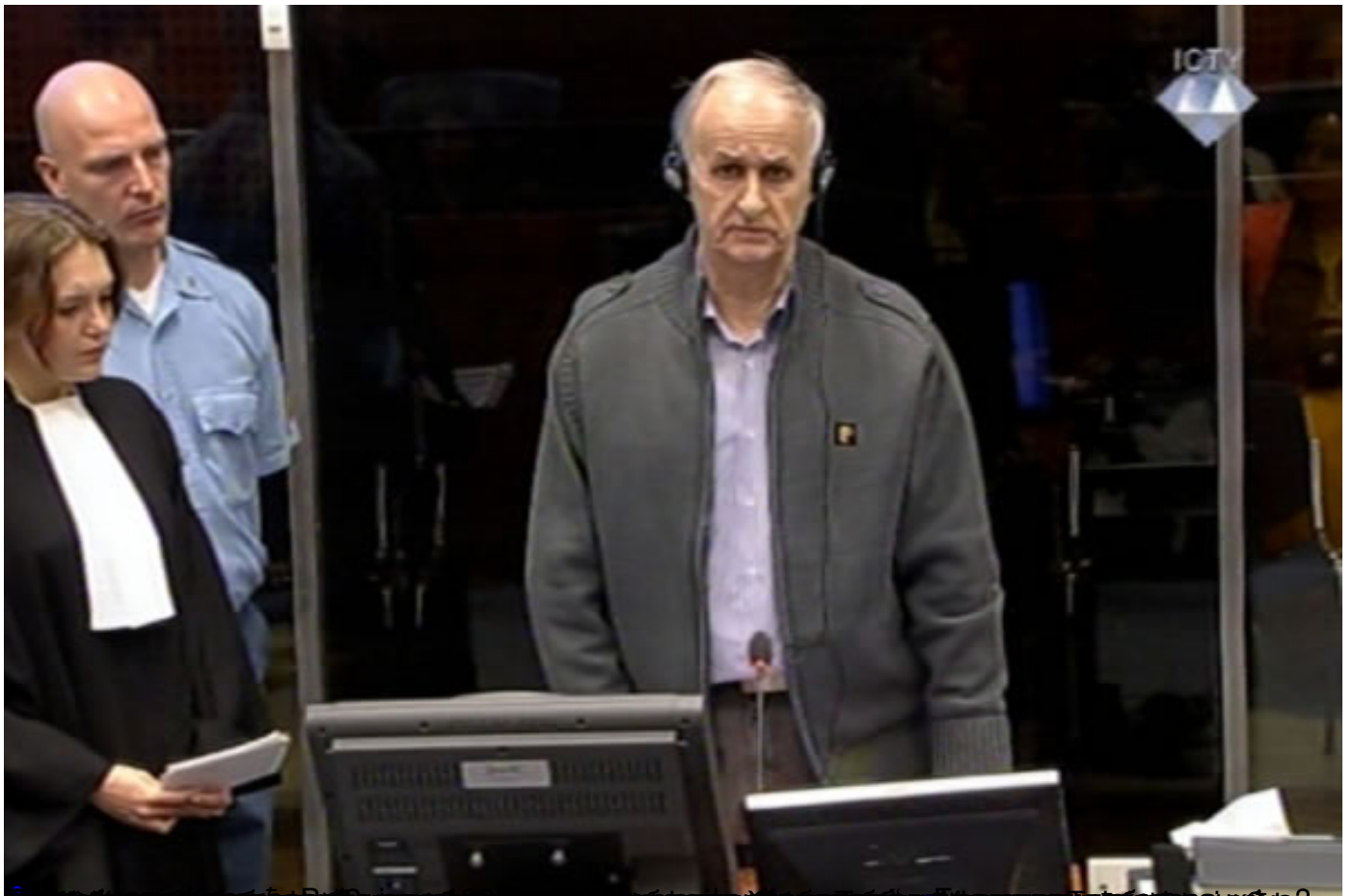
На трагу резолуције Европског парламента од 14. јануара 2009. године, када се од Србије ултимативно захтевало да “призна геноцид у Сребреници,” па затим неуспеле британске резолуције у Савету безбедности УН 2015. године, када се поред тога захтевало и увођење пакета мера за “промену свести,” укључујући званично преправљање историјских чињеница и у складу са тиме индоктринацију деце у српским школама, крајем новембра Европски парламент се [опет активирао по овом питању](#) . По амандману словеначког посланика Игора Шолтеса (узгред, унука једног од најутицајнијих руководилаца комунистичке Југославије, Едуарда Кардеља) који је парламент усвојио, “[признавање геноцида у Сребреници темељни је корак у приступању Србије Европској унији](#)” .

Настрану очигледно питање, да ли је Унија која се налази у дубокој кризи и чији је опстанак неизвесан у положају да било чиме условљава или уцењује државу која није њена чланица, овде се појављује још једна занимљивост. Аутор уцењивачког амандмана је нико други него Игор Шолтес, посланик земље у којој се налазе стратишта десетине хиљада 1945. године побијених противника режима у чијем саставу је његов деда био један од најодговорнијих руководилаца. Ако је Шолтесу било потребно да тражи доказе “геноцида,” или масовног убијања, и да те злочине унесе у резолуције парламента чији је члан, он није имао разлога да иде у Сребреницу. Све што му је било потребно да би се таквим питањима успешно бавио не само да му се налази на дохвату руке, у Словенији, него чак и у најужем кругу његове сопствене породице.

Материјални докази: Саблећина, 7. Фебруар 2007. године, стр. 399, 400. Пар. 573, другостепена
Фотодина, Ивица, И. Чилић, другостепена пресуда, стр. 399, 400. Пар. 573, другостепена